

Beløb han har betalt. Altsaa med Loven i Haand tvinger man Folk til at tage, jeg kan sige Aagerfortjeneste, thi ingen kan bestride, at det er Aagerfortjeneste, at man tvinger Folk til at sælge et Cykledæk, man har givet 6 Kr. for, for 12 Kr. En Urmager i Aarhus opnaaede paa stik modsat Maade efter denne Lov at blive straffet med Fængsel, idet han ikke var saa snedig som de, der lader Prisen trykke paa deres Varer. Han havde købt et Ur for 4 Kr. og solgt det for 18 Kr., men der var ikke paa Emballagen paatrykt Prisen 18 Kr. Han blev trukket for Retten og tiltalt for ublu Avance, hvad han jo ogsaa i høj Grad fortjente, og han blev idømt Fængsel, fordi han havde købt Uret for 4 Kr. og solgt det for 18 Kr. og saaledes tjent 14 Kr. Men hvis han eller Fabrikanten blot havde sørget for, at der var blevet paatrykt 18 Kr. paa Uret, havde det været i fuld Overensstemmelse med Loven at tage en Avance paa 14 Kr.

Jeg kunde nævne mange andre Eksempler af den Slags. Der forhandles saaledes en Barbermaskine, der kaldes Gillette, og som i Almindelighed regnes for den fineste, der er paa Markedet. Der er paatrykt en Pris af 18 Kr. Ingen handlende maa sælge den under 18 Kr. Fabrikanten tager 12 Kr., saaledes at den handlende tjener 6 Kr. Hvis han ikke tjener 6 Kr., men sælger Maskinen billigere, vil han efter denne Lov blive trukket for Retten og straffet. Der er andre Maskiner, der ligner Gillette saa nøjagtig, at jeg er sikker paa, at ærede Medlemmer ikke vilde kunne skelne den ene fra den anden. Men disse Maskiner kan man købe for 2—3 Kr. og sælge for 4. Naar der nu kommer en Kunde ind, er den handlende i høj Grad interesseret i at prakke ham det Produkt paa, hvorpaa Prisen er trykt, idet det jo er det, han tjener mest paa. Eller lad os sætte, at en almindelig jævn Mand, der ikke kender videre til Cykleringe, kommer ind til en Cyklehandler for at købe en Cyklering. Der er nu den gode Dunlopring, som koster 9 Kr. Den, siger Cyklehandleren, koster 9 Kr., men her har jeg en anden fra Schiønning og Arvé, hvorpaa De ser, der staar 12 Kr., den er der ikke noget Snyderi ved, det er ærlig og reel Handel fra min Side, Prisen

staar der jo, det er selvfølgelig ogsaa den bedste. Hvad skal Cyklehandleren sige andet. Han tjener 6 Kr. ved at sælge denne Ring, men kun 2 Kr. ved at sælge den anden. Og Kunden, der ikke kender til Cykler i Almindelighed og heller ikke er i Stand til at bedømme Cykleringes Kvalitet, vil selvfølgelig lade sig prakke den dyrere Ring paa, og Cyklehandleren tjener sin store Profit. Men det er jo ikke Hensigten at skabe saadanne Forhold. Det forekommer mig derfor rigtigt, at man tager alle disse Spørgsmaal under Overvejelse i det kommende Udvalg. Det kan dog ikke være Meningen, at man skal give Love, som i Virkeligheden virker prisfordyrende, paa samme Tid som man fra andre Ministres Side foreslaar Love og udsteder Anordninger, hvis Formaal er at sikre Befolkningen mod Udbytning. Disse Ord er ikke rettede som nogen Bebrejdelse mod Handelsministeren. Jeg ved meget vel, hvorledes dette Forslag er kommet til ham, og hvorledes denne Sag ligger.

Der er et andet Omraade, hvor den gældende Lov foreslaas skærpet betydeligt, nemlig med Hensyn til Tilgiften. I Lovforslagets § 13 hedder det, at „i Detailhandelen er den saakaldte Tilgift forbudt, medmindre Tilgiften er af forholdsvis underordnet Værdi. Overtrædelser heraf straffes med Bøder indtil 100 Kr.“ Man er altsaa med Hensyn til Bøderne gaaet ned til Minimum, men man maa jo heller ikke glemme, at Forbrydelsen ogsaa er minimal. Nu er det jo et Spørgsmaal, hvad der skal forstaas ved, at „Tilgiften er af forholdsvis underordnet Værdi.“ Det er ikke sikkert, at en Købmand, der gerne vil vise en god Kunde lidt Opmærksomhed, kan forære Fruen i Huset et Pund Chokolade til Juleaften. Han kan risikere at komme for Retten og blive idømt en Bøde paa op til 100 Kr., hvis han har en nidsk Konkurrent i Nærheden, der angiver ham. Jeg synes, det er lovlig strengt at indsætte en saadan Bestemmelse. Landstingsmand Godskesen, der var Ordfører for Udvalget i Landstinget, mente, at det var tilladt en Købmand at forære et Barn et Bolsje i Tilgift. Og man maa vel gaa ud fra, at det er tilladt, naar det er udtalt af Landstingets Ordfører. Jeg tror dog ikke, at en saa rigoristisk Bestemmelse